

KRISTINA HAIDINGEROVÁ

TI NEPOTRBEŇI

**KRISTINA
HAIDINGEROVÁ**

**Ti
NEPOHŘBENÍ**

**KRISTINA
HAIDINGEROVÁ**

TI

NEPOHŘBENÍ

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJŘ

Copyright © 2014 Kristina Haidingerová
Cover Art © 2014 Kristina Haidingerová
Illustration © 2014 Kristina Haidingerová

Czech edition © 2014

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

ISBN 978-80-87044-69-8 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-87044-75-6 (ePub)
ISBN 978-80-87044-76-6 (mobi)
ISBN 978-80-87044-77-3 (PDF pro čtečky)

*Křivda –
nesmrtelný hřích.*

#1 RYBÁŘŮV POSLEDNÍ SOUD

*„Nic než krev všude, červená a neživá
Nic než bolest, sráží mě na kolena
Dábelští mučitelé, trpím a krvácím
Jediná cesta ven je skrze okno do říše snů“*

WINTERSUN

Vykázán z nebe

Šel hlubokým sněhem celé měsíce. Dávno už nevnímал mráz, který z jeho těla udělal pochodující sochu. Boty měl na kámen zmrzlé, sněžnice potrhané, kabát z medvědin i tmavé, dlouhé vlasy zasněžené. Zkoušel vlastní sílu, jak daleko až může dojít. Už si nepamatoval, kdy naposledy spatřil civilizaci. V neměnné krajině trvalého soumraku si připadal jako jediný pohybuující se objekt na celém světě.

Nakonec se vlády ujala noc a vše kolem zmizelo v mrazivé temnotě.

Nejprve to vypadalo jako klam unavených očí: přímo před ním se rozvinul zelenkavý závoj. *Řeka mezi světy*, pomyslel si, *konečně...* V jeho pobledlé tváři se objevil úsměv.

Teď ji viděl jasně: zeleň a modř se spouštěly k zemi jako déšť a spojovaly hvězdnatá nebesa s nepatrně ozářenou zimní krajinou. Pod kabátem nahmatal svůj prokletý přívěsek a klukovsky se rozesmál. I kdyby už nešel ani o krok dál, zvítězil. Jeho nohy ale tak uvykly chůzi, že už se zdály být nezastavitelné.

Najednou se vše kolem zatetelilo tichou, nadpozemsky krásnou hudbou. Jako by barevné závoje někdo posypal miliardami zvonečků. Vzdálené melodie se v jednu chvíli proplétaly přímo před ním, pak splývaly a zase mizely v nekonečné ozvěně. *Už jsem uvnitř*, chtělo se mu křičet, ale neodvážil se jakkoli rušit nebeské představě-

ní. Vzhlédl. Zelenomodrý závoj se pomalu stáčil a nad ním se zavlnilo fialové světlo.

Tvář mu žhnula, oči vzplanuly. Přesto pokračoval v chůzi a vyndával přitom zpod kabátu plátěný váček, který nosil na krku.

Vtom se mu jedna noha probořila hluboko do sněhu. Ozvalo se zadunění. Byl natolik ztuhlý, že nestihl jakkoli zareagovat.

V dalším okamžiku se pod ním prolomil led a on se propadal dolů, do prázdnoty...

... Nedaleko severního pólu, 1647

Rybářův poslední soud

Přístav Rauma, Švédské království, 1640

I

„Tak Johannes nakonec najme mě i Mikka,“ pochlubil se Samuel otcí. „Možná ho někteří mají za blázna, ale jeho *Myrta* je prostě překrásná. Věřím, že takovou loď jste ještě ani vy neviděl.“

„Opravdu?“ Jan vzhlédl od hromady účetních papírů, v očích měl snad všechny starosti světa.

„Je velká,“ pokračoval mladík ve snaze unaveného otce zaujmout, „ale přesto ji může ovládat i jediný člověk. Dnes Johannes dokončil poslední nátěry. Nemůžu se dočkat, až poprvé vyplujeme.“

„Možná,“ povzdechl si Jan, „možná budeme muset všichni zase zvednout kotvy.“

„To nemůžete myslet vážně!“ Samuel nechtěl uvěřit vlastnímu sluchu. Veškeré jeho nadšení vzalo dokonale za své. „Tentokrát už mě nedonutíte!“

„Samueli, ztiš se.“

„Archangelsk, Tallin... a teď znovu? Kam až dál chcete plout? Vždyť máte peněz, že můžete vysedávat u okna do konce života!“

„Samueli!“

„Totiž u krbu,“ opravil se mladík trochu ironicky.

„Víš, že jde o tvoji matku. Tak s ní zkus promluvit ty. Já už nemám sil!“

„Ne, nemáte. A jen proto vyplouváte na moře vy. Nemůžete ji vystát! Tak proč k ní nepřijde lékař?“

„Dobře víš, že jí dosud žádný nepomohl.“

„Nepomohl, protože nechtěla! Chová se, jako by byla... posedlá!“

„Samueli, mluvíš o mé ženě a matce, která ti dala život!“

„Dala. A miluju ji za to. Ale poslední roky mi ho zase bere. Nám všem.“

Helena nehybně seděla u okna své ložnice a dívala se ven. Tak to dělala každý den, celé měsíce, celé roky. Ať byli v kterémkoli městě. A že jich za sebou nechali už hezkou řádku. Byli na cestách, co si Samuel pamatoval, a směřovali stále výš na sever. Tušil, že to není jen zuřící válka, před čím prchají. Zdálo se, že matka utíká před svým vlastním stínem.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Samuel a uhladil jí pramen zlatých vlasů ke spánku. Seděla opřená ve svém dřevěném křesle, hubené ruce složené v klíně. Bývala to moc pěkná žena: řecký profil, velké modré oči; teď propadlé a zarudlé, jako by celé týdny nespala.

„Nic mi není,“ odpověděla zastřeným hlasem, aniž se na syna podívala.

Samuel si všiml uhasínajícího ohně v krbu. Prohrábl uhlíky a přiložil. „Otec říká, že chcete zase opustit město,“ prohodil přes rameno.

„Nemáme tu co pohledávat.“

„Znám dost lidí, kteří si přejí, abychom tu zůstali.“
Hlavně slečna Waarmetsová a její bratr, pomyslel na své nejlepší přátele.

„Nepřejí, věř mi.“

„To nemůžete vědět!“ Samuel si otřel ruce do kalhot a vrátil se k matce. Vzal ji něžně za ramena a pohlédl do její strhané tváře. Odvrátila se. „Jste tu den co den zavřená, vůbec nevycházíte ven. Ani do kostela ne.“

Právě takhle skutečnost byla sousedům trnem v oku. Většinou si o Heleně mysleli, že je těžce nemocná, ale sem tam někdo utrousil, že se Bohu něčím znelíbila.

„Hospodina má každý ve svém srdci,“ říkával mu otec. „A naše víra není něco, o čem by se lidé měli dohadovat.“ Sám se kdysi zřekl své židovské víry, od té doby se o vyznání v rodině Segethů nesmělo promluvit.

A tak nyní, zatímco bouřlivé spory na toto téma trhaly celou Evropu na kusy, oni si pronajali domek v poklidném, malebném městečku, v nejsevernější zemi jejich dlouhé pouti: v Raumě. V přístavu, kde se čile mísili protestanti s katolíky i židy a všichni našli společnou řeč.

Tak proč odsud odcházet? Samuel se snažil potlačit hněv. „Tak jak můžete vědět, co si přejí lidé, které vůbec neznáte?“

„Jestli na mě hodláš být hrubý, jdi pryč.“

„Za celé dva roky jste tu nepromluvila s jediným sousedem!“ nedal se Samuel odbýt. „S jediným! A jak si myslíte, že tohle *ticho* snáší malý Adam?“

„Odejdi,“ poručila Helena rozechvělým hlasem. A dívala se dál ven z okna, jako by někoho vyhlížela.

Samuel na chvíli zatajil dech. Pak odešel.

Tak takhle začal den jeho dvacátých prvních narozenin.

II

Na molo dorazil ještě za světla, přesto ho tu už čekala většina *Vlasáčů*. Parta mladých rybářů, která si svou vizáží toto své označení plně zasloužila, se scházela na nejdelším opuštěném mole naproti hlavnímu kotvišti. Dost blízko, aby měli přehled, co se kolem děje, dost daleko, aby jejich zábavu nerušil hluk z přístaviště.

„Co tak brzy, oslavenče?“ objal ho nejlepší přítel Mikko Waarmets. Byl stejně starý, zato už zkušený rybář, ženatý a toho času budoucí otec, což mimo jiné také znamenalo, že už si směl nechat narůst vous.

„Neskutečně se mi po tobě stýskalo, Mikko!“ zasmál se Samuel.

„Nemohl ses dočkat, jestli ti je seženu, že?“ Přítel na něho významně zdvihl obočí a pak vytáhl z torny šňůru rolniček.

„Kdepak jsi k nim tak rychle přišel?“

„Ukradl jsem to jednomu starému strejdovi z jeho ještě starších saní!“ chechtal se Mikko.

„Taky pro tebe něco mám,“ zašmátral Samuel ve své torně a vytáhl dvě láhve vína. „Španělské,“ zašeptal příteli do ucha.

„Letní vínečko!“ rozplýval se Mikko a znalecky si čechral čerstvě narostlou bradku.

„Taky jsem si to musel na tátově lodi pěkně odpracovat.“

„Kde vy přicházíte k takovému zboží?“

„Čarujem,“ zazubil se Samuel. „To tu přece ví každý!“

„Á, moje ženuška a sestřička!“ zavolal najednou Mikko. „Dáte si také?“ hrdě ukázal vzácné láhve dvěma mladým ženám.

Samuelovi se zrychlil tep.

Vysoká blondýnka se zvětšujícím se bříškem nabídku odmítla. Druhá, tmavovlasá dívka, vzala Mikkovi jednu láhev z rukou. „Vy se opravdu podělíte, bratříčku?“ usmála se. Nato rozepjala ruce a nechala drahocenný nápoj vyklouznout. „Jejda!“ vzala se teatrálně za tvář.

Mikko už nabíral dech k výkřiku; včas si ale všiml, že lahvinka padla do proutěného koše plného dobrot, který dívka nesla přes rameno, a jen naprázdno sklapl ústa.

Samuel se musel smát. Tak toto byla slečna Katia Waar-metsová, Mikkova o rok starší sestra. Nejvnadnější a nejzajímavější žena, kterou kdy Samuel poznal. Vlasy černé a lesklé jako havraní křídla jí splývaly až k bokům. Její neustále usměvavá tvář působila díky laponským předkům poněkud exoticky. Proslula svou bezprostředností, vtipem a široko daleko také svým krejčovským a kuchařským uměním. *Mohl by si muž přát dokonalejší ženu?*

Právě nabízela ostatním dobroty ze svého koše. Jak se tak k rybářům nakláněla, Samuel nemohl odtrhnout oči od napjaté krajky kolem jejího plného dekoltu. Najednou se cítil jako patnáctiletý jinoch, vzpomínka na její teplou nahotu ho rozbolavěla.

„Mikko! Samueli!“ zahulákal námořník Johannes. „Snad nechcete, abych vám své nářadíčko strkal až pod nos!“ ukázal na mnohadílný servis k podávání i svařování vína. V obrovské kabele byl přenosný kovový kotlík na třísky, hluboká miska, která se na něj dala posadit, naběračky, kovové pohárky na nožkách, hliněné šálky s mytickými motivy z celého světa... Vlastně existovalo jen málo věcí, které by tento zkušený mořeplavec neměl při ruce.

Johannes Ehala byl nejstarší z Vlasáčů a byl považován za jejich mentora. Jako jediný v Raumě si mohl dovolit nosit dvě zlaté náušnice. Ve svých pětáctyřiceti už dvakrát obeplul svět a znal šest jazyků. Od doby, kdy byl omezen vývoz zboží do ciziny, usadil se ve srubu severně od přístavu a přidal se k rybářům. Se svými dlouhými světlými vlasy a vousy zapletenými do dvou copánků připomínal bájného Kelta. Vizáží všechny v partě inspiroval, výškou budil respekt. Samuel ho obdivoval ze všech nejhorlivěji. Sám nechal své plavé vlasy narůst až pod lopatky a kolem ramene mu Johannes vytetoval mořského hada.

Mořeplavec vybídl k otevření pivního soudku a naladění hudebních nástrojů. Katia se prvního ihned ujala, krásné, dlouhé vlasy kolem ní vlály jako temný závoj.

Samuel se snažil rychle navěsit zvonečky na řemen svého kantele. „Teď je to prostě dokonalé,“ liboval si, když konečně rozehrál svůj dvacetistrunný, vlastnoručně vyrobený poklad a zvonečky zaševlily. Ťukl do Mikkova vinného pohárku korbelem piva a otočil se k Johannesovi.

„Na tvůj dvacátý první rok, rybáři,“ popřál mu námořník a obrátil do sebe svůj korbel.

Poté několikrát udeřil do svého bubnu a čekal, až se přátelé utiší. I ti, co doposud hráli karty, se na něho otočili.

„Kterou dáme?“ zahlaholil.

„Čtyři sirény!“ zavolal Mikko a ozval se jásot.

Mé čtyři sirény byla Samuelova vlastní píseň, k níž Katia napsala slova. Velebila jistého mladého námořníka, který sice podlehl vábení čtyř krásných mořských víl, ale nakonec si je svojí vychytralostí všechny podrobil. Díky lechtivému textu a chytlavým rytům si ji prozpěvoval kdekdo v celé Raumě.

Johannesův buben se rozduněl v pravidelném rytmu. Ozvala se šalmaj, roh, niněra, Mikko spustil na píšťalu, Samuel na kantele a Katia, ta se jen nadechla a začala zpívat.

Co za krásu rodí se v tom tvém hříšně naditém dekoltu, má milá? podivil se Samuel v duchu. Ostatní se samozřejmě předháněli, kdo ji bude doprovázet nejlépe. Ale Samuel a Mikko byli nepřekonatelní. Přinejmenším si to o sobě mysleli. Hrávali spolu pokaždé, když byla příležitost. Samuel s oblibou vymýšlel ty nejnemožnější melodie, které pak Mikko nadšeně přehrával na píšťalu. I opilý to totiž dokázal tak rychle, že skoro nebylo možné postřehnout jeho prsty kmitající po dírkách.

„Říká se, že jsi viděl sirénu na vlastní oči, Johannesi, je to pravda?“ zeptal se Samuel, když dohráli.

„Viděl jsem věci, o kterých se vám, holobrádkům, ani nesnilo!“ zasmál se Johannes a obrátil do sebe další korbel piva. „Obrovské ptáky, co neumí létat, koně vyšší než stromy, ryby větší než lodě!“

„A mořské panny?“ nedal se odbýt Samuel, „už jsi nějakou viděl?“

„Viděl jsem jich stovky! Když jsem takhle jednou vypil celý soudek a byl jsem na moři docela sám,“ rozchechtal se mořeplavec a tahal se při tom za copánky svých vousů. „A dole na jihu jsem viděl ženu, co měla čtyři nohy a osm

rukou! He, co ta musela zvládnout milenců najednou!“ Znovu si naplnil korbél a zvažněl. „V Indii takovou ženu skutečně uctívají. Říkají jí *matka času*. Prý má moc nad smrtí člověka a určuje, zda se znovu narodí...“

„A kolik měla teda pohlaví?“ zeptal se jeden z Vlasáčů.

„A mají mořské panny někde nějaké?“ ptal se další.

„To vás nemusí zajímat, mládenci,“ odpověděl Johannes. „Tady na severu nás chrání nebeský oheň, tady jste, kluci, i před pannama v bezpečí!“

„Bohužel,“ ozvalo se z davu.

To já před svojí sirénou v bezpečí nejsem... pomyslel si Samuel a pokradmu přitom sledoval smějící se Katiu. Jakmile se střetl s jejím pohledem, hřbetem ruky zakryl svůj spiklenecký úsměv. Vtom do něho štouchl Mikko a podal mu čerstvě naplněný korbél. „No, já bych se nebál ztratit směr,“ prohlásil Samuel k ostatním. „Určitě ne s tebou, Mikko! Ty bys mě totiž nikdy nenechal žízni-vět!“ Pozdvihl korbél a napil se. Hned nato zas všechno vyprskl. *Vždyť to chutná jako... pálenka! Dal mi tam místo piva pálenku!*

Všichni kolem se mu smáli, až se tloukli do stehén. A smála se i Katia.

„To jsem rozhodně mohl čekat,“ uculil se Samuel. Jakmile byla nablízku Katia, stával se terčem Mikkových žertů. Samuel na smějící se dívku mrkl a jal se nádobu plnou pálenky vyprazdňovat. Dívka pozdvihla jedno obočí a spolu s ostatními dál už zůstala jen tiše zírat. Podívat se přišly dokonce i nějaké dvě nóbl dámy v křiklavě bílých róbách. Stály opodál a sledovaly každý Samuelův pohyb.

Tak teď už to nemůžu vzdát!

Konečně byl korbél prázdný. Samuelovy útroby sá-laly a nohy mu ztěžkly, ale stálo to za to. Mikko na něho uznale pokyvoval. „Väinämöinen!“ poručili spolu další píseň a dali se do ztřeštěného duetu.

I přes to, že se mu jaksi kalil zrak, nemohl si nevšimnout, jak Katia pozoruje jeho prsty běžající po strunách. Zato si ve své samolibosti vůbec nevšiml, že už mu tři struny praskly. Polovina osazenstva si zakryla uši a druhá se začala hlasitě chechtat.

„A potlesk?“ dožadoval se, když píseň skončila. A teatrálně se ukláněl, dokud se svého aplausu nedočkal.

Ačkoliv byl Samuel cizák a z party skoro nejmladší, většinou to byl on, kdo bavil všechny ostatní. Dokázal upoutat pozornost každého, kdo třeba jen prošel kolem...

Po půlnoci se ji naopak pokusil od sebe odlákat.

Nenápadně se s Katiou vytratil na loďku a dopluli na jeden z mnoha malých ostrůvků. Jejich dech se ve světle malé lampičky měnil v obláčky páry a nad hladinou ševlel jejich tlumený smích.

K ránu ji poprosil o trochu jejího tepla. A ona mu ho dala.

III

Vůbec nespál. Unavený a naštvaný z věčného otcova mlčení teď čekal u loděnice na Mikka, aby odtud vyrazili zpátky na molo. *Jak to, že tu ještě není?* Mrzutě odmítl prodavačku smažených sledů a za chvíli toho litoval, protože mu z jejich vůně zakručelo v břiše. *Však ona Katia zase něco donese.*

Její bratr přišel se zpožděním a rozhodně Samuela nepřivítal nijak přátelsky. Naopak se na něho vrhl a nebyť Samuelova postřehu, byli by oba skončili na zemi.

„Co to vyvádíš?“ ptal se Samuel přítele, zatímco se vzájemně drželi v šachu.

„Já, co vyvádím? Co děláš ty! Co děláš ty? Víš ty vůbec, co jsi udělal?“ Mikko Samuelem zacloumal, ale když si všiml pohledů kolemjdoucích, ztišil hlas. „Zostudil jsi moji sestru, zostudil jsi mě! Celou moji rodinu! Víš ty vůbec, co je to rodinná čest, ty člověče odnikud?“

Samuel se nechal odstrčit, dlouhé vlasy mu ve větru od moře šlehalý do očí.

Mikko si urovnal kabát na ramenou a zabalil prochládlé ruce do rukávnicku. „To nebylo poprvé, že?“ zeptal se, ale odpovědi se nedočkal. Vyčetl ji až z přítelových očí. „To snad ne...“

„Můžu si ji hned vzít,“ bránil se Samuel, „kdykoliv bude chtít, může být svatba...“

„Svatba?“ zvýšil Mikko hlas a podíval se mu do tváře. „Řekni mi, Samueli, proč by moje sestra měla být k mání zrovna pro tebe? Myslíš si snad, že když vystrojíš pořádně nákladnou veselici, můj táta ti svoji dceru prostě prodá?“

Tohle bolelo. Samuel neměl slov. Pravda byla, že nouzi o peníze nikdy neměl; otec byl velmi majetný obchodník a bankéř odkudsi ze Zlína, malého města v Českém království. Pocházel ze země, jejíž řeči Samuel rozuměl, ale ji samotnou nikdy nepoznal. Celá ta léta cestovali z přístavu do přístavu vlastní kupeckou lodí. Samuel ale už jako malý vypomáhal v docích, později byl vždy přijat do místní loděnice. Tady na severu se dal na rybaření a sám si tak vydělával slušné peníze. Otci se i přes zdejší omezení obchodu také dařilo. Samuel měl ale tušení, že jde hlavně o výnosy z půjčování peněz. Mnohde před nimi sousedé zavírali dveře, což otec prostě přisuzoval závisti.

Snad i Mikko trochu závidí, pomyslel si teď Samuel, vždyť jeho skromná svatba vyžadovala roční usilovné šetření i přísný celibát, zatímco Samuel si příslib Katiiny ruky vynutil tím nejchlípnějším a nejsmyslnějším způsobem, jaký ovládal. „To si nemyslím,“ odpověděl příteli. „Vím, že si mě sama bude chtít vzít,“ ... *pokud se ovšem ty vzdychy, co vyrážela, daly považovat za ‚Ano‘.* Samuel se musel ovládat, aby se při té vzpomínce neusmál.

„Bude chtít, nebo bude muset, až ji obtěžkáš?“ zeptal se Mikko vážně. „Záleží ti na tom vůbec? Vždyť Rauma je pro vás jen další *zastávka!*“

„Ne, není, Mikko! Pro mě ne. Já se tu chci usadit. Doufal jsem, že mi třeba pomůžete najít tady domov, že... tady konečně nebudu jen cizákem odnikud.“ Samuel se podíval Mikkovi do očí. „Ale vidím, že pro tebe jím budu pořád.“

„Ale vždyť... nejsi cizák,“ přiznal Mikko. „Vyjel jsem, kvůli sestře, k čertu. Odpouštím ti to. Co s tebou taky teď už můžu dělat? S vámi oběma?“ Zadíval se teatrálně do výšky a konečně se usmál. „To jsou ty tvý psí oči! Kátia z nich prostě zpitoměla. Ta je do tebe tak zblbnutá, že nepozná rub od líce. Všechno jí padá z rukou, sestráám dokonce osolila kaši!“

Samuel se také usmál; ta zpráva mu zkrátka lichotila.

„Co se culíš? Je ti jasné, že tatík už se na tebe vypyává.“

„Ať se vypyává.“

„Hoho! Ale toho tak lehce neoblbneš, brachu, s tím počítej.“

„Počítám,“ souhlasil Samuel, šťastný, že obměkčil přítele.

„Ale já se u něho za tebe přimlouvám nebudu!“ podotkl Mikko potutelně.

„Ne, nebudeš.“

„Nebudu!“

„Ne,“ zavrtěl Samuel rezolutně hlavou a pak se podíval Mikkovi do očí s výrazem štěněte žádajícího pamlsek.

„Ach!“ zvolal Mikko k nebesům a rozesmál se.

„Jen tatíka uklidniš, aby mě ještě mezi dveřmi nestihl vyhodit oknem, dál už si poradím, neměj strach,“ zatahal Samuel Mikka za bradku.

„Pověz mi, Sami, co na ní vlastně vidíš?“

„Má bezpočet výjimečných vlastností. A bezpočet výjimečných vnaď. A... rozhodně se nestydí mi je odevzdávat k pomuchlání.“

„Svatý na nebi!“ vykulil Mikko oči. „A já vždycky myslel, že chce umřít jako panna.“

Mladíci se vydali skrze přístaviště ke svému opuštěnému molu. Obhlíželi přitom všechny zakotvené lodě. Sem tam je někdo pozdravil z lanoví, sem tam minuli pokřikující trhovce a rybáře. Ne všude však bylo živo. Snaha královny upřednostnit rozvoj velkého helsinského přístavu učinila z Raumu jakéhosi nechtěného levobočka. Zakázala zde obchodovat s jakýmkoli jinými přístavy než právě s hlavním městem a sousedním Turku. To mělo za následek velký odliv lodí: jak královna doufala, lidé se houfně stěhovali do nově vznikající metropole. Některá mola v Raumě teď zela prázdnotou a spousta skladů postupně chátrala. Úbytek lidského hemžení však dal na mnoha místech vyniknout krásě tiché přírody, a právě tu si zde Samuel zamiloval. Pobřeží tvořil bezpočet zálivů, romantických zátok a ostrůvků, proto byl samotný přístav rozdělen do mnoha doků. Jejich tábořiště bylo až v nejsevernějším z nich. Když dorazili, opar nad mořem se rozpouštěl a pozdně letní slunce ještě líně polehávalo na narůžovělých oblacích.

Katia a Mikkova manželka už tam seděly na lavičce, obložené košíky s dobrotami i šitím. Vyšívaly ubrus, každá z jedné strany, a něco si vyprávěly. Katia byla oděna do slušivých tmavě zelených šatů, které jí i při její plnosti dělaly štíhlý pas. Dlouhé černé vlasy měla zapletené do dvou mohutných copů, dekolt halila – k Samuelově smůle – vyšívaná šála.

Musel se jí dotknout, alespoň na chvíli. Nemohl si pomoci. Přiblížil se k dívkám zezadu a objal Katiu kolem pasu. „Pročpak jste tak zahalená, slečno Waar-metsová?“ zašeptal jí do vlasů. Dívka pustila vyšívání a snažila se mu vymanit. Cítil, jak s každým jeho dotykem její snaha ochabuje. A to bylo krásné. „Co mám udělat, abyste si tu šálku sundala?“

„Samueli! Všichni se dívají. Mikko...“

„Mikko už ví, že jsi moje.“ Konečně jí dovolil se na

něho otočit. Nenápadně přitom posunul své ruce pod šálu mezi úžasně měkké, nadité oblíny jejích prsou.

„Nejsem tvoje,“ ošívala se.

„Do týdne si tě vezmu,“ řekl prostě a zahlédl, jak Mikova manželka zalapala po dechu. „Dobrý večer, milostivá paní Waarmetsová,“ pozdravil ji. Pak si vzal z jejich košíku malý preclíček a s úklonou se odporoučel.

„Panečku!“ slyšel ještě nastávající matku hlesnout. Se sebevědomým úsměvem se pak vmísil mezi přátele.

Tím okamžikem odpluly všechny jeho starosti s rodiči někam hodně daleko. Ohniště hřálo, pivo chutnalo, Katia zpívala a kantele už zase mělo všech dvacet strun. Samuelovy dvě nové obdivovatelky se objevily také. Stály sice daleko od všech účinkujících, ale ve svých bílých rízách byly nepřehlédnutelné. Tleskaly po každé písni a odešly až nad ránem s posledním tónem mladíkova libozvučného nástroje.

Zatímco ostatní odešli ještě domů spát, Samuel opět vyrazil rovnou na *Poslední Vítr* – otcovu loď, kde vypo-máhal s opravami. Byla neděle, takže doufal, že nebude muset pracovat dlouho a brzy půjde domů se konečně vyspat. Otec s ním stále nemluvil. Uložil mu natírat dvířka kajut a odešel.

Když měl mladík hotovo, posadil se na palubu a čekal. *To nebude Katiin otec, ale můj, koho bude nejobtížnější zpravit o mém záměru,* uvažoval a znuděně si pohrával s vyšíváním přívěskem, který od Katii dostal, ještě když nebyla jeho. Její první nevinná laskavost. Byl to vyšíváný váček, ve kterém nosil šupiny svého největšího uloveného síha. Měl by mu přinést štěstí! *Anebo ty?* ptal se malé píšťalky, kterou si před lety vyřezal, a připadal si jako blázen. Stiskl oba přívěsky v dlani a v duchu si připravoval, jak otci řekne...

„Neměl bys pít po nocích,“ zahřměl opodál Janův hlas, „a pak se tu válet všem na očích.“

Samuel si uvědomil, že usnul, a dostal na sebe vztek.

Muselo být už odpoledne. Všude kolem se to hemžilo rybáři, námořníky a pokřikujícími trhovci. *Zatraceně, že mě ten hluk nezbudil!* vynadal si. Pak si ale uvědomil, že už dvě noci nespal.

„Jde se domů,“ řekl otec tónem, který nepřipouštěl námitky. „Nechci dnes nechávat Helenu dlouho samotnou, ráno jí nebylo dobře.“

IV

Zase plakala.

Bylo to už potřetí za tento měsíc, kdy byla matka k neutěšení vystrašená. Rozmrzelý byl i Samuelův čtyřletý bratr Adam, a tak se mladík rozhodl zůstat večer doma. Bylo mu podivně úzko. I přes několik dveří byl bez přestání slyšet matčin nářek a přísný hlas otce, který se ji snažil utiшит.

„Říkala, že umírají děti, a že musíme odjet,“ zašeptal Adam vystrašeně.

„To nic, jsou asi nemocní, to se stává...“ Samuel chlapce utiřoval, sám ale netušil, co se může dít, a večer i přes svoji únavu nemohl usnout.

Chvilku po setmění se ozval šelest na okně. Instinktivně se tím směrem podíval právě ve chvíli, kdy se na okno snesla další sprška kamínků. Nechtěl probudit už tak rozrušeného bratra. Rychle udělal na své nejlepší přátele několik posunků. Pak se ujistil, že chlapec spí, vzal deku a vysmýkl se tiše z pokoje i domu. Venku už bylo dost chladno, takže si zalezli do malé stáje. Dva hřebci tiše oddychovali, vůně sena se mísila s chladným podtónem kouře z cizích domovů. Takhle voní zima, pomyslel si Samuel.

„Tak copak se děje, že jsi dnes ani na chvilku nepřišel?“ začal Mikko, pohodlně zahalený do liščího kabátu, vlasy pečlivě svázané do uzlíku, pohotově už otevíral láhev vlastního brusinkového vína.

„Nevím. Matka... je nemocná a Adam byl nějaký poplašený.“

Katia se zachvěla, snad chladem. Nebylo divu, když neměla čepici ani tu svoji vyšívanou šálu. *A co tu vůbec dělá takhle pozdě?*

„Já jsem se dnes také dlouho nezdržel,“ řekl Mikko. „Mluvil jsem jen s Johannesem. Přivezli obrovskou spoustu bílých ryb. *Stříbrné zátoky* říká těm lovištím. Nemůžu se dočkat, až vyrazíme s ním. Tedy, pokud...“ Mikko našpulil pusu a důležitě se zatahal se bradku, jak to měl ve zvyku dělat Johannes, „pokud nemáte v úmyslu dát se zase o přístav dál.“

Samuel si s unaveným povzdechnutím odhrnul vlasy na záda a vzal mezi dlaně Katiiny nezvykle studené prstíky. V mysli mu vytanula vzpomínka na společné spočívnutí ve studené trávě a v dotěrném kamení. Pomyslel na její boubelatá prsa a zatoužil po ní. „Nikam neodejdu,“ prohlásil rezolutně.

Katia se jen tiše dívala do světla lampy, jako by usínala.

„Takže máti zase blázní?“ zeptal se Mikko a podal mu láhev.

„Jo. Má z lidí tady strach, nebo co. Kam přijdeme, všechny podezírá, že... já ani nevím, proč vlastně. A otec, ten pojede snad až na severní točnu, když si to matka bude přát. Ale já je přeci nemůžu následovat věčně. Zůstávám tady.“

„Jo, to bys měl, nebo tě až na točnu požene náš tatík!“ zasmál se Mikko od srdce. Notněji si přihnul a pak se zamyslel. „Ale když už mluvíme o podezření, mám pořád pocit, že nás někdo sleduje. Od té doby, co jsme na molu... poněkud hluční. Tady jsou lidé zvyklí na ticho, však víš.“

Samuel se napil, Katia láhev tiše odmítla.

„Všiml sis těch dvou dámiček v bílém?“ pokračoval Mikko.

Samuel pokrčil rameny.

„Co zrovna ony tam mohly pohledávat? Na holky pro námořníky moc nevypadaly.“

„Chtěly na vlastní oči vidět cizáka, co překoná místní v polykání kořalky!“ uculil se Samuel.

„Jo, na tobě mohly oči nechat, ale co tam dělaly tak pozdě v noci? A proč nás sledovaly až do rána? Taky je divné, že si jich po celou tu dobu nikdo z Vlasáčů nevyšímal.“

„To jo. Máš pravdu. Je jasné, že leckomu vadíme. Je válka, obchody tady nestojí za nic a my se přesto bavíme. Ale o nás se ani tak nebojím, Mikko. Spíš mám strach, co bude s mojí matkou. Víím, že nikde nebude šťastná. Viní se z každého sousedského neštěstí. Vzpomínám si, že tehdy v Tallinu zemřelo sousedům dítě a ona si to kdoví proč dávala za vinu. To proto jsme odpluli a vydali se sem. A zdá se, že ji to teď popadlo znovu. Dnes mi Adam říkal, že několika sousedům zemřely –“

„Zemřelo pět chlapců,“ přerušil ho Mikko. „Dneska je pohřbívali. A další tři ulehli v horečkách a závraťích zrovna po dnešní bohoslužbě, kterou kvůli tomu svolali. Zvláštní, jen co je pravda. Ale děti si Pán bere k sobě, tak to je. Kdyby se mu bylo zlíbilo, mohli jsme mít o bratra a sestru navíc. Hlavně, aby to nebyl mor.“

„To hlavně,“ souhlasil Samuel.

Katia se na něho poprvé podívala a on v jejích očích zahlédl strach. Uvědomil si, že dívka celou dobu nepromluvila ani slovo. Pokusil se o co nejmilejší úsměv. „Zítra přijdu k vám a požádám vašeho otce,“ slíbil jí a upřímně se na tento mužný čin těšil. Domníval se, že ji trápí právě to, že se k němu dosud neodhodlal.

Přikývla a pohladila ho po vláscích na skrání, ale on měl nepříjemný pocit, že mu nevěří. Anebo už s otcem promluvila sama a odpověď byla jedno velké *ne*? Byla tak tichá a bledá... a jemu bylo úzko. Měl obavy, že zůstane navždycky *cizákem odnikud*, nežádoucím narušitelem zdejšího tichého světa. „Musím už zpátky,“ řekl

unaveně a vstal. „Nechci Adama nechávat samotného.“ Mikko přikývl a poplácal ho po rameni. „Zpátky běžte určitě hlavní cestou,“ radil jim ještě. „S nikým se raději moc nevybavujte. Matka je možná bláznivá, ale lidé teď asi budou dost podráždění.“

Když vyšli před zahrádku, Katia se dala beze slova rozloučení na odchod, její bratr ji rychle doběhl a objal kolem ramen.

Samuel se za nimi chvíli díval, jak procházejí uličkou mezi domky. Katia nesla lampičku a Mikko prázdnou láhev. Jejich siluety se pomalu rozplynuly ve tmě.

Pak se mu zdálo, že z temnoty naopak vybíhá někdo jiný. Malá postavička. Podivně shrbená, ale na dítě nebo nějakého stařečka se zdála být příliš rychlá. Přiblížilo se to až k rohu protějšího domu. Ozývaly se žalostné steny, skoro až pláč. Pak to náhle zmizelo do temné uličky na-proti.

Do rána se mu nepodařilo usnout. Odkudsi se dlouho ozýval zoufalý nářek. Pak slyšel hlasité hovory ze vzdálených domů. Když usínal, mlžným ránem se rozléhal usedavý ženský pláč.

V

Probudil se v prázdné, prochládlé ložnici až někdy uprostřed dne. Rychle přes sebe přehodil kožešinou vestu a vyšel do předsíně. Dům byl tichý a evidentně nevytopený. Že by matka ještě spala? Že by otec dnes odešel bez něho?

Spatřil Adama, jak se tiskne na zavřené dveře rodičovské ložnice.

„Pořád mi nevěříš, Jene?“ ozvalo se za nimi tlumeně.

„Heleno, uklidni se, uvidíš, že se to vysvětlí,“ ozval se otec.

„Viděla jsem je,“ zvýšila matka plačtivý hlas. „Viděla jsem ty děti vracet se ke svým matkám!“

„Povídají tam celou dobu,“ zašeptal Adam a přitiskl si noční košili na ramínka. „Nemáme snídani.“

Samuel vzal bratříčka za ruku a odvedl ho do kuchyně, kde ihned zatopil, dal ohřát vodu a připravil na stůl chléb a uzeného lososa.

Zatímco tiše jedli, v ložnici se strhla hádka. Samuel znechuceně odhodil sousto na stůl a vydal se tam.

Několikrát zaklepal.

„Co se děje?“ zeptal se příkře, jakmile otec konečně otevřel.

Matka sebou trhla, ale dál seděla na lůžku a nepřítomně se dívala před sebe.

„Teď ne, Samueli, vidíš, že matce není dobře,“ odbyl ho otec.

„Ne, já chci vědět, co se to děje! Proč dnes nejsme na *Větru*? Proč matka pláče? Proč tu do rána sousedé křičeli?!“

Jak to Samuel dořekl, Helena se svinula s pláčem na lůžko. Jan mladíka vystrkal ze dveří a zavřel za sebou.

„Co se to s matkou děje?“ pokračoval Samuel tišeji. „Co je s ní?“

Otec ho vedl dál od ložnice, zastavil se až v kuchyni.

„Onemocnělo... a zemřelo tu pár sousedů, a lidé jsou hodně vystrašení. Tvá matka si přeje ihned odjet –“

„To nemůžete myslet vážně! Jsme tu sotva dva roky!“

„Samueli, přestaň!“ zařval Jan a Adam se u stolu rozplakal.

„Ne, přestanu, až mi konečně řeknete proč! Proč chcete zase odjet? A *kam*?“

Jan vzal Samuela za ramena velikýma rukama.

„Poslyš, synu,“ promluvil už svým obvyklým mírným hlasem, „tvá matka je nemocná a leccos ji rozruší, potřebuje klid, to víš. Mívá ty své úzkosti, že ji někdo sleduje, nebo že ji tu nebo támhle sousedé nemají rádi. A tady si právě teď ukazuje každý na kdekoho. Dovedeš snad pochopit, že je lepší ji ještě více nerozrušovat a dělat,

co si přeje. Je šílená strachem především o tebe! A když si jen tak v noci zmizíš povyrazit se do přístavu za... tou holkou..."

„Je to má budoucí žena!“ Samuel znervózněl. „Měl bych za ní jít.“

„Na to teď rozhodně není vhodná chvíle.“

„Nemůžete mi to zakázat, otče, to víte.“

„Venku teď není bezpečno.“

„Bezpečno před čím?“

„Sám nevím!“ odsekl otec.

„Sám nevíte?“ ptal se Samuel nevěřičně. „Musím je vidět, musím vědět, že jsou v pořádku.“

„Tvoje nová velká rodina si jistě poradí! Ale kdo se postará o Helenu a Adama? Copak jsou ti už úplně lhostejní?“

Samuel mlčel.

Jan pustil jeho ramena, v očích se mu objevily slzy. „Poslyš, tvá matka, Adam a já musíme odplout. Nejspíš odplujeme ještě dnes. Musím teď vyzvednout peníze. Prosím tě naposledy, počkej zde a pohlídej je, ať nikdo nevychází ven z domu.“

„Takže... můžu zůstat?“ zeptal se Samuel váhavě.

„Zůstaň si tu, Samueli,“ odpověděl Jan a zatínil přitom čelisti, aby zadržel rozhořčení. „Nech si tenhle zatracený dům a buď si tu se svými milovanými přáteli. Jen jsem zvědavý, jak to všechno teď oznámíš své matce.“ Jan nechal syna stát vprostřed místnosti a odešel.

V nastalém tichu se z ložnice stále ozýval matčin pláč.

„Proč maminka pořád pláče?“ zeptal se Adam. Seděl teď schoulený u krbu mezi svými dřevěnými figurkami. To Samuel mu je všechny vyřezal. Teď vzal pár z nich do rukou a přidřepil k bratrovi. „Maminka je nemocná.“

„Nemám ji rád.“

„Adame, to je rouhání, to nesmíš říkat. Samozřejmě, že ji máš rád.“

„Nemám,“ oponoval chlapec zarputile. „Ona mě ta-

ké nemá ráda. Nic mi nepovídá. A tobě také nic nepovídá.“

Samuel nervózně popotahoval kuličky v pleteném nátepníku. I Mikko a Katia měli stejný. To ona jim je vyrobila. *Moje Katia. Možná už dnes tě kvůli ní opustím. Adame...* Zadíval se na droboučkého chlapce a chtělo se mu brečet. *To ty, chlapečku, ty jsi tím důvodem, proč jsem od vás už dávno neodešel.* „Bráško,“ pohladil Adama po blondatých vláskách, „to, že je maminka nemocná, přece neznamená, že tě nemá ráda.“

„Je zlá,“ řekl Adam a zamračil se. „Nikdo ji nemá rád, protože je zlá.“

„Jaký nikdo ji nemá rád?“

„Nikdo sem nechodí. Ani kluci, co chodí s poštou. K nám nikdy nepřišli.“

„Třeba pro nás zatím nemají žádné psaní. Třeba někdy přijdou.“

„Nepřijdou. Jsou totiž oba mrtví.“

Tohle Samuel nečekal. „Adame, Bůh si může kohokoliv z nás kdykoli povolat k sobě. Takovou má moc. Vždyť víš, jak to je. Kdo je hodný...“

„– Jde do nebe a zlí jdou do pekla.“

„Správně. Do nebe jdou ti, kteří konají dobré skutky. Takže taky hrdinové. Co když je maminka očarovaná? Co když potřebuje jen nějakého hrdinu, který silou svojí lásky to kouzlo prolomí? Nechtěl bys být takový hrdina?“

Chlapeček kývl.

„Myslím si, že když budeš mít maminku opravdu hodně rád, začne zase mluvit. Určitě.“ Samuel cvrnkl bratra do nosu. „Slib mi, že to dokážeš, Adame,“ požádal ho nakonec.

Než se sám odhodlal k matce vejít, byla už téměř tma. Uviděl jen její temnou siluetu, schoulenou v židli u okna, které vypadalo roky nemyté. Slabě se pokyvovala, ani na něho nepohlédla. Nechala dokonce znovu

uhasnout oheň v krbu. Sebral v sobě tolik lásky, kolik jen mohl, přišel a objal ji. Ucítil známou vůni bylin z jejích plavých vlasů.

„Vím, co teď přijde,“ zašeptala.

Samuelovi se ulevilo, že matka už vytušila jeho záměr. „Všechno bude v pořádku, nebojte se,“ řekl a snažil se při tom působit co možná nejrozumněji. „Uživím se tu víc než dobře. Musím se přece jednou oženit, to musíte uznat. A Waarmetsovic Katia má úžasnou pověst, ale to už vám otec jistě pověděl. A tak jsem přišel žádat... prosit, zda tu vydržíte alespoň ještě do svatby. Uděláte to pro mě?“ Samuel se domníval, že jakákoli zmínka o svatbě každou ženu rozveselí, ale matka neodpovídala, a dokonce se na něho ani nepodívala. „Mami,“ pokusil se jí rozpojit ruce semknuté v klíně, „poslouchej mě přece.“

„Já vím, co teď přijde,“ zopakovala a vzhlédla k němu očima zarudlýma pláčem. „Teď už neutečeme. Už je pozdě. Netušíš, co strašného tě tam venku čeká. Nás všechny.“ Pohládila ho po hladké bradě a dala se do usedavého pláče. „Odpusť mi. Ani nevíš, kolikrát jsem si přála, aby ses byl nikdy nenarodil. Nebo abys raději zemřel jako maličký.“

„Mami, prosím, co to povídáš? Víš vůbec, co mluvíš?“ zatřásl s ní. „Tak víš to?“

Padla jí hlava jako v mdlobách a mezi vzlyky volala Boha. Vypadala, jako by dočista přišla o rozum.

Samuel se bezradně rozhlížel po ložnici. „Co jen to s tebou pořád...“ najednou ztratil řeč, když jeho pohled padl na okno, zašpiněné od hlíny. Ve šmouhách rozeznal dvě česky psaná slova: „DLUŽÍŠ SYNA“.

Ozval se hluk.

„Musíme jít,“ upozornil na svůj návrat Jan. Stál ve dveřích ložnice. Přes ramena táhl čtyři obrovské kožené vaky, obě ruce měl po lokty od hlíny. Poručil Heleně, aby zabalila Adamovy věci, ta však na něho zůstala hledět očima plnými hrůzy.

Jan rychle vyšel z místnosti.

„Co je to za nápis?“ třásl Samuel matkou. „Řekni mi, co se tu děje?“

„Kde je Adam?!“ zařval najednou otec.

Oba se k němu s leknutím otočili.

„Adam! Kde je Adam?!“

V nastalé panice a hysterii se rodiče rozběhli po místnostech domu, zatímco Samuel si hned v kuchyni všiml pootevřeného okna, které bylo sotva pár stop nad zemí. *Adam ho nemohl otevřít!* ujišťoval sám sebe. *Je přece na klíč!* Ten v klice nebyl, zato celé okno bylo evidentně vytržené z rámu. „Musí být venku!“ zakřičel. Na reakci rodičů nečekal, popadl lucerničku a vyběhl ven.

Obešel celý dům, prohledal zahradu a volal, ale chlapecka nenašel.

Vydal se do prázdné uličky, volal. Nic. *Vždyť je jasné, že ho někdo unesl!* začala ho nahlodávat panika. Zachvěl se chladem, od úst šla pára, ale... cítil kouř.

Jako by zaslechl dětský vzlyk. Pustil se za tím hlasem mezi nízkými domky.

„Dejte to ode mě, pro Krista, dejte to ode mě!“ ozval se z nějakého okna hysterický ženský křik.

V mdlém světle Samuel zahlédl malé dítě běžící přímo k jejich domu. Zaradoval se nadějí, že je to ztracený bratr, chlapec byl ale vyšší, měl tmavé, pocuchané vlasy a byl dokonce polonahý. U jednoho ze sousedních domků se náhle zastavil a začal bušit do dveří silou muže a s urputností divokého zvířete. Samuel s hrůzou zjistil, že to, co vidí, nejsou třísky odlétající ze dveří, ale něco tmavého z chlapcových rukou. Z domu, do kterého se dobýval, se ozýval několikery pláč.

Z oken naproti náhle vyšlehly plameny a jejich světlo ozářilo uličku. Tou se blížily další děti: starší a malý chlapec. Šli vrávoravou chůzí těžkých notoriků, oblečení na nich podivně viselo a bylo zašpiněné, jako by se poprali v bahně. Ten maličký posmrkával a přidušeným, chrap-

tivým hlasem volal matku, starší se zmateně rozhlížel, z ruky mu viselo nějaké zvíře.

To jsou ti dva, co ve městě roznášeli poštu! Samuel zůstal šokovaně stát. Tomu staršímu nebylo o moc méně než jemu samotnému a párkrát už se viděli i na molu, ale... *Nemají být mrtví?* Rozhodně vypadají jinak, než jak je kdy vídal. Jediné, co na jejich pobledlých tvářích rozeznal, byly tmavé oči a rty. Apatičtí k němu, apatičtí k ohni, který se olizoval těsně nad jejich hlavami, prošli kolem a zabočili do jiné uličky.

Tmavovlasý chlapec se mezitím zhroutil u dveří, trhal sebou, rozedrané ruce rozhozené, u úst temnou pěnu.

„Bože, co se jim stalo,“ zašeptal Samuel nevěřícíně.

Vtom zaslechl otcovo volání, jako když známý hlas pronikne do noční můry.

Sotva se rozběhl zpět domů, vrazil do něho nějaký muž s pochodní a obratem ho popadl za rameno. „Jsou to ďáblový děti!“ zakřičel a zacloumal s ním. „Musíme je všechny spálit! Spálit, slyšíš?“ V tu chvíli Samuel muže poznal; byl to kněz od Svaté Trojice! Když se od vyjeveného mladíka nedočkal reakce, obrátil svůj nepřítčný pohled do uličky, do které před chvílí zabočili dva chlapci, a rozběhl se tam.

Samuel v panice zabořil ruku do vlasů a taktak, že se vyhnul zášlehu plamenů z okna dalšího domku. Snad z každého už šlehaly plameny. Samuel z plných plic zavolal Adamovo jméno a burcovaný strachem o něj rychle doběhl zpět k domu rodičů.

Našel dveře dokořán, všude bylo ticho, jen z ulice se ozývaly výkřiky. Temnotu nad zahradou rozpouštělo oranžové světlo z požáru. I zde už byl cítit kouř.

Zavolal na otce.

Žádná odpověď.

Zaslechl rachocení ve stáji.

Znovu zavolal Adama a pomalu se vydal k poplaše-

ným koním... vtom ho cosi udeřilo do prsou tak silně, že odlétl až ke stěně, o kterou si vyrazil dech.

„Tibore! Mám ho!“ zakřičel někdo česky.

Koně divoce řehтали a kopali do hrazení, na seně vyskočily dva plamínky z odhozené lucerny.

Zatímco Samuel popadal dech a snažil se vstát, koutkem oka zahlédl, jak se k němu blíží několik přízračně bílých postav. Šmátral po zdi po něčem ke své obraně. Když se ohnal brouskem na kopyta, bylo všude kolem jen prázdno a šero.

Zavládlo naprosté ticho.

Srdce mu bušilo strachy tak silně, až bolelo.

Podivný, ne nepříjemný pocit mu proběhl zátylkem a v uších mu začalo bzučet. Chtěl uhasit plamen na seně, ale nemohl se pohnout.

Pak ho oslepila prudká bolest očí a někdo mu bleskově svázal ruce za zády.

„Co chcete?!“ zakřičel. Snažil se ze sevření vyprostit, ale bolest se rozlila dál do hlavy a zcela ho ochromila, z nosu se mu spustila krev. Neviděl, vnímal jen, že ho někam vlečou. Nakonec ho doslova vhodili do kočáru. Dopadl na svázané ruce a potloukl se. Podlaha se s ním zakývala, jak přistoupil někdo další. Pak ucítil na rtech cizí doteky; někdo mu setřel krev pod nosem.

„Oh, on je opravdu tak sladoučký!“ zavzdychal jakýsi chraptivý hlas. Samuelovi naskočila husí kůže.

„Nesahej na něj, Brigito!“ ozval se druhý, nepřírodně chrčivý hlas. „Tenhle je Maríny.“

Kočár se rozjel. Samuel se pokoušel vyprostit ruce z pout, ale jeho tělo zničehonic ztěžklo a on už nemohl pohnout ani malíčkem.

„Spi, krásný panáčku,“ zašeptal ten zvláštní hlas. Pak se Samuelovi zatočila hlava a všechno kolem se slilo do karmínově rudého moře.

VI

Nevěděl, jak dlouho jeli. Procitl, až když se s ním přestalo všechno kývat. Nic neviděl a v uších mu šumělo. Vyvlekli ho z kočáru a chvíli šli po kamenité cestě, Samuel omámeně zakopával. „Co po mně chcete?“ dostal ze sebe.

„Zmlkni, žrádlo!“ okřikl ho chraptivý hlas. Pak ho dostrkali do nějaké kamenné budovy, jak usoudil podle ozvěn kroků, a vedli ho po schodech dolů.

Slyšel zavržení pantů dveří a jejich zavírání, když ho vstrčili do nějaké místnosti. Bylo s podivem, že se vůbec udržel na nohou. Zarachotil klíč v zámku a pak nastalo hrobové ticho.

Stále nic neviděl, měl ale pocit, že to není bolestí v očích, ale tmou v místnosti. Po všem tom šílenství mu připadala milosrdná. Slyšel vlastní dech a přes košili vnímal vtíravý chlad.

Kde to jsem? přemýšlel, zatímco škubal rukama, aby uvolnil provazy. Proč mě sem odvěkli? Co jsou zač? Co se to děje ve městě? Měl bych být tam, vždyť nám shoří dům! A kde je Adam? K čertu, vždyť já ho musím najít! Ale jak se odsud mám dostat?

Byl obratný a uzlům rozuměl, takže se mu nakonec podařilo ruce vyprostit. Opatrně prozkoumával prostor. Nenarazil na nic mimo kamenné zdi. Plížil se podél ní, až kopl do čehosi měkkého. V podřepu nahmatl velkou chlupatou hroudou. *Nazvali mě žrádlem. Co když je to něco živého?* Samuel zatajil dech, aby slyšel každíčkový zvuk.

Ticho.

Náhle se ozval šramot, skřípot pantů a pohyb ve dveřích. Jako jiskřičky se mu do unavených očí postupně zabodávala malá světélka. Promnul si oči a uviděl ženu v širokých bílých šatech, jak zapaluje svíčky.

Stál vprostřed nevelké kamenné místnosti. To, čeho se lekl, byla hromada docela pohodlně vyhlížejících ko-

žešin. Kromě toho tu ovšem nebylo vůbec nic. Každá další svíčka jen ozářila další kus holé zdi.

„Kde to jsem? Kdo jste a co chcete?“ vychrlil ze sebe.

Žena se k němu otočila, trhavě, přesně tak, jako by to byla provazy ovládaná dřevěná loutka.

Polila ho studená hrůza. Aniž si to uvědomil, o pár kroků ucouvl.

Ta osoba se na něho dívala uhlově černýma očima ve tváři, která v polotmě světélkovala jako lebka umrlce, tmavé rty sevřené ve zlomyslném úsměvu.

Odmítal věřit vlastním smyslům, ale podvědomě si byl jist, že to, co před ním stojí, není člověk.

„Copak Helena ti o mně neřekla?“ zeptala se česky, nepříjemně chrastivým pološeptem, jako by měla hrdlo plné suchého listí.

Naskočila mu husí kůže. Nepatrně zavrtěl hlavou, přitom na ni nevěřicně zíral a potlačoval touhu začít křičet.

„Tím lépe. Takto budeš alespoň trochu nevinný,“ zašeptala. Zdvihla ze země provaz z jeho pout a pomalu si ho omotávala kolem ruky. „Jak vidím, ty nejsi tak zbabělý jako ona, ačkoliv jsi jí tolik podobný.“

Zahlédl v jejích ústech odporně bílý jazyk a špičaté hroty dlouhých zubů. Snažil se za každou cenu na ni dál nedívat. Vtom mu uši zalehly jemným, ale naléhavým bzučením a v zátylku ho hřál zvláštní tlak. Měl pocit, že mu nohy zarostly do kamenné podlahy.

Přiblížila se k němu. Ucítil podivný pach; raději zatajil dech.

„Stihl jsi dospět, než jsem tě dostihla...“ Drobnými bílými prsty se lehce dotkla rozvázaného límečku jeho košile, pak se odvrátila a poodešla.

Tlak zeslábl a on na ni opatrně pohlédl. Tváře měla bílé, okolí očí začerněné, kůže vypadala jako silně napudrovaná nebo zaprášená a místy se odlupovala. V hlubokém dekoltu spočíval zdobený flakón na stříbrném

řetízku. Korzet a svrchní sukni měla z vyšívané, sněhově bílé látky, účes zdobily bílé květy a pera. Vzpomněl si na dvě dámy v nóbl bílých šatech, na které včera upozornil Mikko...

„... Ale dostihla,“ zachrastil její hlas. „Teď jsem tu a splním všechny své sliby.“ Stála opět čelem k němu, jednu ruku rozšafně opřenou o útlý pas. „Poslechni mě, a na rozdíl od všech ostatních budeš umírat jen chvíličku a bezbolestně.“

Samuela probodl osten úzkosti. Mimoděk opět o krok ucouvnul.

Bytost chvíli mačkala ornamenty svého flakónu v mezihradí, až jí do dlaně vypadl lesklý modrý předmět. „V této převzácné substancí je ukryt Modrý duch. Duch ze samotného nitra země. Způsobí ti pomalou a ne právě příjemnou smrt, jeho síla tě pak ale vrátí zpět do života, zpět ke mně. Odpřísáhni mi oddanost a ochutnej na znamení věrnosti. A já tě zabiji rychleji, než pocítíš jeho první účinky.“

Měl žaludek odporem a hrůzou sevřený a do očí se mu nahrnul slzy. Nepohnul se, nemohl, a neměl to ani v úmyslu.

„Mám neskonale mnoho času, synáčku. Věř mi, je jen na tobě, jak dlouho budeš umírat.“

Umírat? Proč? chtěl vědět Samuel, jeho sevřené hrdlo však nevydalo ani hlásku. *Co je to za ďábelskou věc? Bože, co se to děje?* Byl si jist, že dočista zešílel. Byl by dal všechno poschovávané rodinné zlato, aby se z téhle noční můry probudil.

Ale ona tu prostě před ním stála, skutečná, obludně bílá s dehtově černými vlasy a fialovým úsměvem. Tu divnou světélkující věc držela mezi prsty.

„Tvá volba. Já jsem čekala dvacet jedna let a překročila celou Evropu a moře, abych tě viděla zemřít. Pár nocí ještě počkám.“ S těmito slovy se otočila ke dveřím, zdvihla ze země stříbrný džbáněk a kousek z jedové substance

vhodila dovnitř. Z nádoby se zakouřilo a v momentě se objevila zpět na zemi. „Až dostaneš žízeň, vzpomeneš si na moji nabídku.“

Na chvíličku se mu ulevilo, že alespoň získal nějaký čas, aby celou tuhle šílenou situaci pochopil a snad i našel východisko... ale pak ta žena odemkla dveře a veškerá naděje byla pryč. Do místnosti vpustila další čtyři osoby. Všechny vypadaly mrtvé, všechny byly zahanené v bílém rouchu. Se stále stejným úsměvem kolem nich prosmýkla svoji širokou sukni a zmizela. Ozvalo se otočení klíče v zámku a bytosti se trhavými kroky vydaly k němu.

Nemohl se ani hnout, v uších mu opět zvláštěně bzučelo a ztuhlé tělo polévaly vlny uspávajícího tepla.

První dva byli kdysi muži: jeden z nich byl vysoký a pod jeho kápí se objevovaly kudrnaté, tmavé vlasy, za ním se blížily dvě ženy, jedna se sotva držela na nohou. Jejich černé oči se do něho hladově zabodávaly.

„Nenačatý,“ zašeptala rusovlasá ženská bytost toužebně a její plášť v tu chvíli poodhalil téměř černé bradavky ňader.

„Hloupý,“ namítla vyšší z mužských postav.

Pak se přiblížila i poslední z nich. Její plášť byl čistý, ani její pleť nebyla našedlá a krásné havraní vlasy jí splývaly až k plným bokům. Bokům, které Samuel před dvěma dny objímal...

Když ho popadli, nebránil se, jen sotva vykřikl Katiino jméno.

Vysoký, který stál za ním, ho vzal za vlasy nad čelem a zaklonil mu hlavu.

„Já první,“ zasyčel rusovlasý ženský tvor a zakousl se Samuelovi do krku. Hned nato ji vysoký odstrčil a zasekl zuby z druhé strany mladíkova hrdla. Ostrá bolest zároveň protála jedno jeho zápěstí.

Chvíli byl doslova zapletený v nehybných bílých bytostech, které pozorovaly, jak krvácí. Pak začaly pít. Je-

jich studené jazyky mu rejdlily po kůži, z jejich mlaskání a divného oděru se mu dělalo zle.

Rusovlasá ho vzala za bradu a zadívala se mu do tváře. Zblízka tak spatřil její tmavě lemované oči, panenky velké a černé jako zející jámy, i rudě potřísněné zuby a fialové rty. Cítil kovový pach krve, když chrčivě promluvíly: „Ty jsi tak hezoučký, panáčku...“ Začala ho zuřivě líbat. Semkl rty, ale ona se mu do nich zakousla a trhala tak dlouho, dokud nepovolil. Nemohl křičet, dusil se jejím studeným jazykem a vlastní krví. Předloktí druhé ruky páliho tak, jako by mu celé puklo. Cítil, jak z něho zuby okusují maso. Bolestí se mu zkroutily prsty a zpod víček prýštily slzy.

Když se směl znovu nadechnout, otevřel oči a v komíhajících se stínech před sebou viděl klidné, rudé mořské vlny. Možná jen sténal, nebo to stále bylo to divné bzučení, ale slyšel slastně utišující hukot. Po chvíli v něm rozpoznal jejich divné hlasy. Dohadovali se a rvali o krev proudící z jeho hrdla, až to vypadalo, že mu zlomí vaz nebo vytrhají všechny vlasy. Lapal po dechu, srdce mu začalo přeskakovat. Omámeně zíral do rudé hlubiny před očima... a z té se vynořila Katiina pobledlá, bezvýrazná tvář. Její zkrvavené rty mu pomalu klesaly z dohledu. Pak ucítil, jak se mu vsály hluboko do krku. Bolest náhle zanikla ve spásném návalu slasti. Doslova ho škubal zevnitř na tisíce tetelících se kousíčků.

„Dost, Katio!“ křikl mužský hlas, zdaleka ne tak křáplavý jako předtím. „Nesmíš sát, zabiješ ho!“

Samuel nechtěl, aby přestala. Ne, dokud nevytryská všechna krev z jeho srdce. V duchu toužebně volal její jméno...

Odtrhli ji. Mladík bezvládně sklouzl do rukou ostatních, krev mu odkapávala z prstů a brady.

„Můj sladký panáček teď patří jenom mně,“ vzdychala rusovlasá ženština, zatímco ho kousala do břicha. Samuel sotva vnímal, že mu mezitím rozšněrovala kalhoty

a nějakým nepochopitelným kouzlem se teď jeho nahé mužství tyčí proti jejím odporným zubatým ústům. Co přišlo pak, ho stálo vědomí.

Až tvrdý dopad na kamennou zem ho vrátil zpět do polotmy plné živých mrtvol. Chvíli se zmateně rozhlížel, pak se pokusil zvednout na rukách, ale byl tak zesláblý, že se mu podlomily v loktech.

„Ne, ne, Marínin mazánku,“ křikl na něho pohrdavě vysoký a kopnul ho přitom do břicha, „ty nám tu nesmíš pojit!“

Samuel se instinktivně svinul do klubíčka, ale bolest nevnímal. Naopak, odlepil si vlasy z obličeje a podíval se trýzniteli přímo do černých očí. Ten se pod úzkým knírkem pohrdavě usmál a plivl po něm zbytky jeho vlastní krve.

Rusovlasá se Samuelovi pochlubila, jak moc se těší na zítřejší večeri, a mlaskla zčervenalým jazykem o špičaté zuby. Pak mu popřála štavnaté sny.

Z posledních sil se odplazil z ledové země na kožešiny.

„Nezapomínej, Brigito,“ slyšel ode dveří polidštěný mužský hlas plný výsměchu, „tenhle *panáček* je pouze vypůjčený.“

„To je k vzteku!“ zakňoural ženský hlas. „Já Marínu prostě nenávidím!“

Pak zapadly dveře, zámek zařinčel a nastalo ticho.

Chtělo se mu spát. Měl pocit, že vůbec nedýchá. Košile se na něho lepila, neslízané zbytky krve zasychaly a stahovaly mu kůži. Krvácení však ustalo. Potrhané ruce si položil na hrud' a díval se do stropu... do temně rudých vln, komíhajících se ve světle svící. Usnul.

VII

Vítr mu příjemně ovíval tvář. Poprvé byl na otcově lodi zcela sám, jak o tom snil jako malý. Rozhlížel se po lesklé hladině. Moře bylo klidné a obzor nekonečný. Vlasy mu poletovaly kolem

tváře a zuláštně ho lechtaly na krku. Neměl je zapletené, jak mívával zvykem. Chtěl si je svázat, ale zabořila ho ruka. Najednou ho zaujal objekt, který se nepřirozeně rychle přibližoval. Rozeznal postavu v černé kápi kráčející po hladině. Byl to podivný výjev, ale Samuel věděl, že se nemá bát. Neznámý se objevil jen proto, že chtěl pomoci, jen, aby se zeptal.

„Žízniš?“

Měl strašnou žízeň, ale... nemohl mluvit, nemohl otevřít ústa. Měl je srostlá!

„Tedy pij,“ ozvalo se z temnoty pod kápi. A před Samuelem se objevil magicky krásný stříbřitý pohár. Zadíval se do třpytivé hladiny a byl si najednou jist, že je to krev. Cítil náhle v ústech její pachut' a hrůzou couvnul, ale... pevná paluba lodi pod ním zmizela. Šlápl do prázdnoty a padal do krvavého oceánu...

... Vteřinu před tím, než dopadl, se s trhnutím probudil. Byl by vykřikl bolestí, ale měl spleené rty. S rozbušeným srdcem si uvědomoval, kde je a co se mu stalo. Stěží se posadil. Pomalu pomocí prstů odlepil rty od sebe. Měl ukrutnou žízeň. Rozhlédl se, ale černé holé zdi kolem ho uvrhly do beznaděje. Na tucet svíček bezstarostně plápolalo v naprostém tichu.

V rohu místnosti uviděl otrávený džbáněk. „To nemůže být pravda,“ hlesl a snažil se na něj nemyslet. *Bože, prosím, ať je tohle jen další noční můra! Ať se mi to jen zdá!*

Sáhl po přívěscích pro štěstí, ale vyšívaný váček byl nepříjemně ztvrdlý zaschlou krví. Jak odtáhl ruce, všiml si, že má jedno předloktí roztrhané do masa. To odsud vystřelovala bolest celou paží až do ramene. Na druhé ruce měl prokousnuté zápěstí. O své mužství naštěstí nepřišel, ani jizvy nevypadaly tak hrozivě, jak bolely. Všiml si ale, že všechny rány jsou pokryté jakousi nafialovělou vrstvou a jejich okolí nesnesitelně svědí. Měl pocit, že se mu hojí před očima. Vlna odporu se změnila v hrůzu, když si uvědomil, že si ty ohyzdné živé mrtvoly

přijdou pro jeho krev znovu. *Ale proč? Čím jsem se prohřešil tak strašlivě, ukrutně, neodpustitelně..., že na mě Bůh poslal rovnou... zplozence pekla?*

Bránil se vzpomínkám na jejich zuby, na hnusné polibky zrzky Brigity. Jistota, že tak pohansky a zcela bezdůvodně zemře, mu drtila hrud', ale z představy, že by měl vstát z hrobu a být jako Katia, pozbýval rozumu. *Ty její zrudné černé oči! A ty rty! Kdy se jí to stalo? Proč je právě ona jednou z nich? Co když je takhle strašlivě proměněný i maličký Adam? Nebo ještě hůř, Bože! Co když ho tu drží a mučí jako mě? „... na rozdíl od všech ostatních budeš umírat jen chvíličku...“* vybavil si nabídku té, které říkají Marína. *Ale kterých ostatních? Matko! Co za hrůzu jsi nám to celou dobu tajila?!*

Vší silou bil do dveří, ty se však sotva zachvěly. Prosil o pomoc nebo alespoň o odpovědi, křičel, až chraptěl, ale odpovídala mu jen ozvěna. Z potrhaných úst se mu opět spustila krev. Slízával ji a polykal, ale rány začaly prudce svědit a musel přestat, aby si rty sám do krve nerozkousal.

Opřel se o chladivou zeď. Všiml si, že je plná výklenků, ve kterých jsou skomírající svíčky. Prohledal v jejich chabém světle každý kousek zdi. Žádný skrytý otvor neobjevil, všechny kameny držely pevně na svém místě.

Vysíleného a v bolestech jej beznaděj srazila na kolena. Byl by brečel, ale oči měl vyschlé.

Nakonec sáhl po otráveném džbánku a vzal jej do ruky.

Ozvalo se mučivé šplíchání a celé útroby se mu sevřely žízni. Sotva mohl odlepit jazyk od patra. Nahlédl dovnitř, barvu hladiny nerozeznal, ale ucítil podivný pach, či snad vlhkou vůni. Nic, co by se podobalo čemukoli, co kdy cítil.

Těsně předtím, než se jeho nateklé rty dotkly chladného kovu, odložil džbánek zpět, padl na kolena a začal se modlit. „Prosím, Bože, nedopust', abych se stal dáb-